

DOBRIK ISTVÁN

*Rend és titok**Horváth Kinga grafikáiról*

„Sem könnyűséget, sem öncélú játékot soha magamnak meg nem engedtem. Miként ügveltem arra is, hogy ne szaporítsak a kevésből érdemtelenül sokat, de a sokból szigorúan keveset csináljak inkább.”

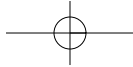
(Sánta Ferenc)

miskolci grafikai műhely és biennálék tradícióinak delejében nőtt fel és nevelkedett ez a fiatal tehetséges leány, aki már első szereplésekor tiszta hangvétellő, mives lapjaira méltán kapott elismerő szavakat. A város széplelkű tanárai és főiskolai mesterei útravalóul elsősorban a hivatás erkölcsi parancsát, a tisztességet nyomatékosították benne, amit a családi légkör és az elődök példája csak felerősített lelkében. Annak az évtizednek elején született, amelyben tragikusan lezárult Kondor Béla életműve, Szalay Lajos végre hazatérhetett, ha csak látogatóba is, hazájába, választott szülővárosába Miskolcra. A magyar grafikusművészek seregszemléjén a hagyományos sokszorosító eljárások mellett már megjelentek a fotográfia technikai és képi alkalmazásai, a műfaj nyelvezetének, kifejezéstartományának bővítésére, gazdagítására törekvő kísérletek, majd az elektronikus képalkotás kezdeti, műfaji határokat feszegető próbálkozásai. A fiatal pályakezdő Horváth Kinga azonban a technikai kihívások ellenére paradox módon mégsem a szellem ez irányú kutakodó kalandját választja. Nem fészkel be magát a divatos aktualitások közelébe sem. Valami belső igényesség konok kényszere a rajzolás és a sokszorosított grafika tisztaságai mellett tartják, melyeknek mágikus, emberi lényegére hamar és tehetségesen rá is érez. Megérzi, hogy a korszerűség nem minden esetben a mindennek hátat fordító újszerűséggel egyenlő. Ráérez arra, hogy nem elsősorban a képzőművészet, hanem technokrata civilizációnk van válságban. Atérzi, hogy a művészet a társadalom pontos szimptomája. Tudja, hogy az élők megítélésén múlik, mit tartunk ma értékesnek, és ezen ítéletekkel egyben önmagunkat és saját korunkat is minősítjük.

A „csevegő felszín” egy időre elvonhatja a figyelmet a „hallgató mélyről”, de a zseniális technikai vívmányok sem tudják feledtetni lelki bajainkat, a természettől és önmagunktól elidegenedő létezésünk kínzóadásait, kóros állapotát. A művészet a tudomány görcsöve alatt preparáltan identitásavarral küszködik. A „minden egész eltörött” traumája még mindig kísért, és nemcsak a második jelzőrendszer mögöttes jelentéseinek lassú apályosodása, hanem a vizuális, érzéki megismerés alapvető kánonjának értékszavai is nyomasztók. A fogyasztói elkényelmesedés érzékeinket tompává, a természethez való viszonyunkat felelőtlené, lelkiismeretünket opálössá, önzővé teszi.

Horváth Kinga világos és meggyőző alkotásai mindezekkel szemben hatnak, mint az aszfalt repedései közül kinövő vegetáció életerős figyelmeztetései. Rajzainak tiszta vonalrendje, grafikáinak gazdag tónusértékei egy mélyen érző lélek

akarát sugározzák, érzékileg komponált látványokban szólnak a belső titokról és a külső rendről, a természet és az alkotó személyes dialógusáról. Nemességgel, érthetően és őszintén. A táj redukált látványának értelmező sűrítései ugyanolyan emberek lapjain, mint aquatintáin a lélek kifürkészhetetlen belső útjainak metaforikus átjárói és grádicsai.

Hiszek a fiatal, tehetséges, küldetéses emberekben. Hiszek azokban, akik ez új század kihívásai közepette is tudnak és akarnak a művészet igaz értelmében őszintén, értünk, közös lelkiismeretünkre reményteljesen figyelve alkotni.

Az igaz művészet mindig is arra készítetett bennünket, hogy új paradigmákat jelöljünk meg és fogadjunk el jövőnkre nézve. Amíg ezek a példák megküzdött és örökségül kapott emberarcú értékeinkre figyelve születnek, mint Horváth Kinga művei, akkor tegyük ezt bátran és nyitott szívvel.

* * *

1971. június 10-én születtem Miskolcon.

Szüleim, nagyszüleim révén az építészet, a festészet és a zene világa, valamint a természet birodalmának felfedezése és szeretete egészen korán, szinte észrevétlenül része lett életemnek.

Középiskolai tanulmányaimat a miskolci Zrínyi Ilona Gimnázium rajz szakos osztályában végeztem. Sokat köszönhetek Pollner Erika művésztanárnak és az iskolai kereteken túl éveken át szeretettel tanító Forrai Andrásnak, Seres János, Máger Ágnes és Papp László festőművészeknek.

1990-ben a Magyar Képzőművészeti Főiskola hallgatója lettem, ahol 1995-ben képgrafika és vizuális nevelés szakon diplomáztam. 1995–97-ig tanulmányaimat posztgraduális képzés keretében tovább folytathattam a főiskolán.

Ezt a hét esztendő életem egy nagyon fontos időszakának tartom. A Képgrafika tanszék tanárainak, de különösen két mesteremnek, König Róbert grafikusművésznak, 1992-től pedig Kocsis Imre festő- és grafikusművésznak meghatározó szerepe volt önálló alkotótevékenységem kialakulásában. Szellemi és technikai téren egyaránt komoly, személyre szóló segítséget kaptam.

1995-ben a miskolci Gábor Áron Szakközépiskola és Művészeti Középiskola grafika- és rajztanára lettem. Néhány éve részt veszek a Miskolci Galéria Alkotóházában megrendezésre kerülő Tehetséggondozó Műhely grafika kurzus vezetésében és egy speciális művészeti képzés keretében folyó oktatási formában a miskolci Zrínyi Ilona Gimnáziumban.

2006-tól a Magyar Képzőművészeti Egyetem Doktori Iskolájának vagyok hallgatója.

1996 óta veszek részt itthon és külföldön rendezett csoportos kiállításokon, melyeken több munkámat díjazták... Egyéni kiállításom Miskolcon kívül Budapesten, vidéki városokban és Kassán volt.

Szülővárosom pályakezdő ösztöndíjjal segített, részesültem a Római Magyar Akadémia ösztöndíjában, Derkovits-ösztöndíjas voltam 2004–2006-ig.

HORVÁTH KINGA

